

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: Hubert Pagnoul

Atbildētāja: État belge — SPF Finances

Prejudiciālais jautājums

Vai 2007. gada 13. decembra Lisabonas līguma, kurš ir spēkā kopš 2009. gada 1. decembra un ar kuru groza 1992. gada 7. februārī Māstrihtā parakstīto Līgumu par Eiropas Savienību (un kurā būtībā ir pārņemtas tās tiesību normas, kas iepriekš bija iekļautas 1992. gada 7. februārī Māstrihtā parakstītajā Līgumā par Eiropas Savienību, kas stājās spēkā 1993. gada 1. novembrī, I sadaļas 6. pantā) I sadaļas — “Kopīgie noteikumi” 6. pants, kā arī 1957. gada 25. marta Eiropas Kopienas dibināšanas līguma (EK līgums) 234. pants (iepriekš 177. pants), no vienas puses, un 2000. gada 7. decembra Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pants, no otras puses, nepieļauj tādu valsts likumu kā 2009. gada 12. jūlija likums, ar kuru ir grozīts 1989. gada 6. janvāra Speciālā likuma par *Cour d'arbitrage* ⁽¹⁾ 26. pants, ar kuru ir noteikts pienākums valsts tiesai, kura konstatē, ka pilsonim, kurš ir nodokļu maksātājs, cits valsts likums, proti, 2004. gada 9. jūlija Likuma-programmas 49. pants, liedz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, kas ir noteikta Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. pantā un ir iekļauta Kopienas tiesībās, vispirms vērsties konstitucionālajā tiesā, neļaujot šai tiesai nekavējoties nodrošināt Kopienas tiesību tiešu iedarbību strīdā, kas tai ir nodots izskatīšanai, un tā var veikt atbilstības starptautiskam līgumam kontroli tad, kad konstitucionālā tiesa ir atzinusi, ka valsts likums atbilst Konstitūcijas II sadaļā garantētajām pamattiesībām?

⁽¹⁾ 2009. gada 31. jūlija *Moniteur belge*, 51617. lpp.

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (trešā palāta) 2010. gada 27. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-303/06 un T-337/06 UniCredito Italian SpA/Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) — Union Investment Privatfonds 2010. gada 2. jūlijā iesniedza Union Investment Privatfonds GmbH

(Lieta C-317/10 P)

(2010/C 246/43)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Union Investment Privatfonds GmbH (pārstāvis — J. Zindel, Rechtsanwalt)

Pārējie lietas dalībnieki: UniCredito Italian SpA un Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— pilnībā atcelt 2010. gada 27. aprīļa spriedumu apvienotajās lietās T-303/06 un T-337/06;

— prasības noraidīt;

— atcelt ITSB Apelāciju padomes 2005. gada 5. septembra lēmumu lietā R 156/2005-2 un apmierināt iebildumus, ko persona, kas iestājusies lietā, iesniegusi pret Kopienas preču zīmes Nr. 2 236 164 “UNIWEB” reģistrāciju attiecībā uz pakalpojumu “darījumi ar nekustamo īpašumu”;

— atcelt ITSB Apelāciju padomes 2006. gada 25. septembra lēmumu lietā R 502/2005-2 un apmierināt iebildumus, ko persona, kas iestājusies lietā, iesniegusi pret Kopienas preču zīmes Nr. 2 330 066 “UniCredit Wealth Management” reģistrāciju attiecībā uz pakalpojumu “darījumi ar nekustamo īpašumu”.

Pamati un galvenie argumenti

Šī apelācijas sūdzība attiecas uz kļūdainu Regulas (EK) Nr. 40/94 ⁽¹⁾ 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pēdējās rindas piemērošanu. Turklāt tajā tiek apgalvots, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, pamatojoties uz nepilnīgiem faktiem, un daļēji neatbilst faktiskajiem apstākļiem.

Vispārējā tiesa kļūdaini un pretēji ITSB, kurš būtībā apmierināja apelācijas sūdzības [Tiesā] iesniedzējas apelācijas sūdzības [ITSB], nav atzinusi, ka preču zīmes, kuras ir apelācijas sūdzību [ITSB] priekšmeti, ietilpst lielā preču zīmju saimē. Tā apgalvoja, ka visām preču zīmēm, kuras ietilpst minētajā saimē, ir raksturīga viena un tā pati sākuma zilbe, kura bez atstarpes ir pievienota citai investīciju nozares koncepcijai. Arī reģistrācijas pieteikuma iesniedzējas preču zīmēm piemīt tās pašas atšķirtspējas īpašības. Sagrozot faktus, Vispārējā tiesa secināja, ka attiecīgās preču zīmes atšķiroties strukturālajā ziņā, jo reģistrācijas pieteikuma iesniedzējas preču zīmēs sākuma zilbe ir pievienota elementam angļu valodā, turpretī apelācijas sūdzības iesniedzējas preču zīmēs šī sākuma zilbe ir pievienota elementam vācu valodā. Tomēr Vispārējā tiesa netaisnīgi nepietiekami ņēma vērā faktu, ka, piemērojot Regulas (EK) Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta pēdējo rindu, pastāvot preču zīmju virknei, ir jāņem vērā visas preču zīmju virknē ietilpstošās preču zīmes. Šajā sakarā tiek apgalvots, ka ir jāprecizē, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja izmanto arī elementus angļu valodā un starptautiskus elementus, līdz ar to pretējs Vispārējās tiesas uzskats ir objektīvi kļūdainš.

Turklāt tiek norādīts, ka Vispārējā tiesa arī kļūdaini ir pieņēmusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas izmantotās preču zīmes, lai apzīmētu investīciju fondus, vienmēr esot izmantotas kopsakarā ar izdevēja sabiedrības nosaukumu. Tas tiek atspēkots ar pierādījumiem, kurus apelācijas sūdzības iesniedzēja jau ir iesniegusi ITSB un no kuriem, kā paskaidrots, izriet, ka preses izdevumu rakstos fondu jomā vai arī investīciju konsultantu darbību ietvaros izdevējas sabiedrības nosaukums netiekot minēts.

Tiek vēlreiz apgalvots, ka pārsūdzētajā spriedumā neesot norādīts pietiekams pamatojums tiktāl, ciktāl nav skaidrs kā Vispārējā tiesa varēja novērtēt Vācijas sabiedrības daļas viedokli, kam ir izšķiroša nozīme sajaukšanas riska novērtējumā.

Tomēr tas būtu bijis jādara, ņemot vērā faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja, iesniedzot dažādus Vācijas patentu un preču zīmju biroja [turpmāk tekstā — “DPMA”] un citu Vācijas tiesu iestāžu nolēmumus, ir pierādījusi, ka DPMA un Vācijas tiesu iestādes uzskata, ka daļai no Vācijas sabiedrības pastāv sajaukšanas iespēja, ja noteiktas preču zīmes, kas ietver to pašu sākuma zilbi, kā virkne apelācijas sūdzības iesniedzējas preču zīmes, reģistrē vai izmanto trešās personas, lai apzīmētu pakalpojumus finanšu nozarē.

Visbeidzot tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa, tāpat kā ITSB, nav sapratusi, ka pastāv sajaukšanas risks sakarā ar pakalpojumu līdzību, abiem esot “darījumu ar nekustamo īpašumu” nozarē. Nekustamo īpašumu fondu, kas tiek apzīmēti ar apelācijas sūdzības iesniedzējas preču zīmēm, gadījumā, tiek norādīts, ka vērtības palielināšanās, uz kuru ir cerējis investors, tiek panākta ar nekustamā īpašuma pārvaldes, īres vai arī pārdošanas darbību. Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, ka gan ITSB, gan Vispārējā tiesa kļūdaini ir uzskatījuši, ka nekustamā īpašuma fonda pārvalde ir ierobežota ar kapitāla iegūšanu. Tiktāl, ciktāl ITSB uz pakalpojumos “darījumi ar nekustamo īpašumu” ir ietvēris tikai tādas darbības, kas ir analogiskas starpnieku darbībām, tas nav pienācīgi ņēmis vērā faktu, ka koncepcijas “darījumi ar nekustamo īpašumu” apmērs ir daudz plašāks.

(¹) Padomes 1993. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 40/94 par Kopienas preču zīmi (OV L 11, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 2. jūlijā iesniedza Cour de cassation (Beļģija) — SIAT SA/État belge

(Lieta C-318/10)

(2010/C 246/44)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour de cassation

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: SIAT SA

Atbildētāja: État belge

Prejudiciālais jautājums

Vai EK līguma 49. pants šajā lietā piemērojamā redakcijā, kad lietas faktiskie apstākļi ir radušies pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās 2009. gada 1. decembrī, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam pretrunā ir dalībvalsts tiesību akti, saskaņā ar kuriem atlīdzība par precēm vai pakalpojumiem netiek uzskaitīta par atskaitāmām profesionālās darbības izmaksām, ja tās ir samaksātas vai piešķirtas tieši vai netieši citā dalībvalstī dzīvojošam nodokļa maksātājam vai ārvalstu uzņēmumam, kam atbilstoši dibināšanas vai rezidences valsts tiesību aktiem netiek uzlikts ienākuma nodoklis vai uz kuriem par šiem ienākumiem attiecas daudz labvēlīgāks nodokļu režīms nekā tas, kurš uz šiem ienākumiem tiek attiecināts tajā dalībvalstī, kuras tiesību akti tiek aplūkoti šajā lietā, ja vien nodokļu maksātājs jebkurā likumīgā veidā nepierāda, ka šī atlīdzība atbilst faktiskiem un godīgiem darījumiem un ka tie nepārsniedz parastās robežas, lai gan šāds pierādījums netiek prasīts, lai atskaitītu atlīdzību par precēm vai pakalpojumiem, kurus saņem šis dalībvalsts rezidents nodokļu maksātājs, pat ja šim nodokļu maksātājam nav jāmaksā ienākuma nodoklis vai tas ir jāmaksā atbilstoši daudz labvēlīgākam nodokļu režīmam nekā šis valsts vispārējais režīms?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2010. gada 2. jūlijā iesniedza Rechtbank Haarlem (Nīderlande) — X/Inspecteur der Belastingdienst/Y

(Lieta C-319/10)

(2010/C 246/45)

Tiesvedības valoda — holandiešu

Iesniedzējtiesa

Rechtbank Haarlem

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājs: X

Atbildētājs: Inspecteur der Belastingdienst/Y